

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Elena Cobzac și Victor Boico,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului Guminiuc Artur, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 13 iulie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

Guminiuc Artur Xxx, născut la xxx, originar și locuitor a mun. xxx,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.03.2014 - 13.07.2018;

Instanță de apel: 17.12.2018 - 02.04.2019;

Instanță de recurs: 28.08.2019 - 23.01.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 13 iulie 2018, Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.362¹ alin.(2) lit. b), c) Cod penal, la amendă în mărime de 800 unități convenționale, ce constituie 16 000 lei, cu privarea dreptului de a exercita o anumită activitate în domeniul turismului, angajării persoanelor în câmpul muncii peste hotarele țării sau alte activități conexe pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Guminiuc Artur pe parcursul perioadei de timp a lunilor septembrie - noiembrie 2013, acționând împreună și de comun acord cu alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, urmărind scopul obținerii direct a unui folos financiar în sumă de 1 400 euro, ceea ce la acel moment conform cursului oficial al BNM constituia suma de 24 219 lei, a organizat intrarea, tranzitarea și șederea ilegală a cetățenilor Republicii Moldova Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei, pe teritoriul țărilor membre ale spațiului „Schengen” și în special a Italiei, prin obținerea în baza unor

declarații și documente false a vizei „Schengen” de intrare și ședere pe teritoriul Poloniei, drept țară de tranzit.

Astfel, în a doua jumătate a lunii septembrie 2013, Guminiuc Artur, care acționa de comun acord și împreună cu alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, a fost telefonat la telefonul mobil de către Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei, care i-au solicitat organizarea plecării legale în Italia. În cadrul acelei discuții telefonice, Guminiuc Artur le-a comunicat cet. Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei, că le poate organiza intrarea acestora pe teritoriul Italiei, în baza unei vize „Schengen” obținute pentru intrarea și șederea pe teritoriul Poloniei drept țară de tranzit, după care au convenit de a se întâlni în mun. Chișinău, pentru a discuta toate condițiile organizării plecării.

În continuare, tot în a doua jumătate a lunii septembrie 2013, Guminiuc Artur acționând împreună și de comun acord cu alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, potrivit înțelegerii telefonice prealabile, s-a întâlnit cu Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei în apropierea magazinului „Unic” din sect. Centru, mun. Chișinău, unde în cadrul discuției purtate, Guminiuc Artur le-a comunicat acestora că plecarea în Italia va fi posibilă prin obținerea vizei „Schengen” la Ambasada Poloniei din mun. Chișinău. Totodată, în cadrul acestei întâlniri, Guminiuc Artur a primit de la cet. Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei originalele și xerocopiile pașapoartelor naționale de plecare în străinătate eliberate pe numele acestora, comunicându-le ultimilor, că pentru organizarea intrării și șederii pe teritoriul Italiei, va fi necesar de achitat suma de bani în mărime de 700 euro, de fiecare persoană.

Ulterior, Guminiuc Artur, în aceste circumstanțe și în perioada de timp indicată, urmărind scopul realizării intențiilor sale infracționale privind obținerea unui folos financiar direct de pe urma organizării migrației ilegale a cet. Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei în Italia, acționând împreună și de comun acord cu alte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, a obținut în condiții necunoscute organului de urmărire penală două invitații la muncă în Polonia cu semne de falsificare, una eliberată pe numele lui Mihalachi Mihail cu nr. PoOs/14200/13/16167 din numele angajatorului polonez „K-2 General-Bud” și una eliberată pe numele lui Nebunu Andrei cu nr. PoOs/14200/13/16167 din numele angajatorului polonez „K-2 General - Bud”.

La 07.11.2013, Guminiuc Artur, potrivit înțelegerii telefonice prealabile, s-a întâlnit cu cet. Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei în apropierea Secției Consulare a Ambasadei Poloniei la Chișinău, unde le-a transmis ultimilor două invitații la muncă în Polonia cu semne de falsificare, una eliberată pe numele lui Mihalachi Mihail cu nr. PoOs/14200/13/16166 din numele angajatorului polonez „K-2 General-Bud” și una eliberată pe numele lui Nebunu Andrei cu nr.

PoOs/14200/13/16167 din numele angajatorului polonez „K-2 General-Bud”, împreună cu alte documente, pentru a fi depuse la Ambasada Poloniei în Republica Moldova și care urmau să servească ca temei la obținerea vizei solicitate.

Astfel, la 07.11.2013 Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei, acționând potrivit indicațiilor primite de la Guminiuc Artur, au depus pachetul de documente primit de la acesta, la Secția Consulară a Ambasadei Poloniei la Chișinău.

La 08.11.2013, Secția Consulară a Ambasadei Poloniei la Chișinău le-a eliberat cet. Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei, în temeiul actelor depuse, vize „Schengen” de intrare și ședere pe teritoriul Poloniei, urmând să fie folosită ca o modalitate de organizare a migrației ilegale a acestora în Italia.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care Guminiuc Artur să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.362¹ alin.(2) lit. b), c) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe termen de 4 ani, cu privarea dreptului de a exercita activități de plasare în câmpul muncii peste hotare pe un termen de 2 ani.

Conform prevederilor art.84 alin.(4) Cod penal, la pedeapsa aplicată de adăugat parțial pedeapsa neexecutată stabilită prin sentința judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău la 19.06.2015, fiindu-i stabilită o pedeapsă de 6 ani închisoare.

Conform prevederilor art.art.85, 90 alin.(10) Cod penal, la pedeapsa aplicată de adăugat parțial pedeapsa neexecutată stabilită prin sentința judecătoreiei Rîșcani din 16.11.2012, fiindu-i stabilită o pedeapsă definitivă de 7 ani închisoare, pedeapsa închisorii aplicată a o ispăși într-un penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activități de plasare în câmpul muncii peste hotare pe un termen de 2 ani.

În argumentarea cerințelor sale a invocat că, prima instanță greșit a individualizat pedeapsa, aplicând incorect prevederile art.art.84, 85 și 90 Cod penal.

Astfel, prin sentința judecătoreiei Rîșcani din 16.11.2012, Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(4) lit. d) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa de 4 ani și 7 luni închisoare, iar în baza art.90 Cod penal fiindu-i suspendată executarea pedepsei, cu stabilirea unui termen de probă de 2 ani.

Infracțiunea pentru care Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat a fost comisă în perioada septembrie-noiembrie 2013, adică în perioada termenului de probă stabilit prin sentința judecătoria Rîșcani din 16.11.2012.

A evidențiat că, în pofida situației de fapt, când este evident că infracțiunea pentru care a fost condamnat Guminiuc Artur prin sentința judecătoreiei Chișinău (sediul Centru) din 13.07.2018 a fost comisă în termenul de probă stabilit prin sentința judecătoria Rîșcani din 16.11.2012, prima instanță eronat a apreciat că

sentința judecătoria Rîșcani din 16.11.2012 a fost executată și nu este necesar de aplicat pedeapsa prin cumul de sentințe.

Totodată, a indicat că prima instanță aplicând pedeapsa a reținut că, „prin sentința judecătoria Strășeni din 12.05.2016, instanța de judecată s-a expus referitor la ispășirea pedepsei stabilită lui Guminiuc Artur prin sentința judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015", de aceea nu a aplicat pedeapsa pentru cumulul de infracțiuni conform prevederilor art.84 alin.(1) Cod penal”, consideră că nici această constatare a instanței nu este legală și temeinică.

A expus că, prin sentința judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015, Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă de 4 ani închisoare cu privarea dreptului de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

Prin sentința judecătoria Strășeni din 12.05.2016, instanța de judecată la recunoscut vinovat pe Guminiuc Artur de comiterea infracțiunii prevăzute de art.362 alin.(2) lit. b) și d) Cod penal, fiindu-i numită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 450 unități convenționale, ce constituie suma de 9 000 lei. Totodată, instanța a dispus ca pentru concurs de infracțiuni pedeapsa stabilită prin sentința judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015 să fie executată de sine stătător. În așa mod, pedeapsa stabilită prin sentința judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015 nu a fost absorbită sau cumulată cu altă pedeapsă, ci a rămas să existe și să fie executată de sine stătător.

Consideră că, la pronunțarea sentinței contestate, prima instanță trebuia să țină cont că mai există o pedeapsă neexecutată aplicată pentru comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. Această speță este reglementată de prevederile art.84 alin.(4) Cod penal, care stipulează că potrivit prevederilor alin.(1)-(3) se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.

Pima instanță a adoptat o sentință ilegală, fără aplicarea corectă a prevederilor codului de procedură penală ce țin aplicarea pedepsei în cazul unui concurs de infracțiuni și aplicarea pedepsei în cazul unui cumul de sentințe.

3.1. Avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului Guminiuc Artur, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță, prin care a-l achita pe Guminiuc Artur, deoarece lipsesc elementele constitutive a

infracțiunii incriminate.

În motivarea cererii de apel a invocat că nevinovăția lui Guminiuc Artur a fost demonstrată prin depozițiile inculpatului Guminiuc Artur care a comunicat că nu a falsificat absolut nimic și faptul falsului nici nu este incriminat de către OUP. Cetățenii Nebunu și Mihalachi au comunicat ca au intenția de a primi viza Poloniei, dar despre intenția de a pleca în Italia nimic nu au declarat.

De asemenea, a subliniat că în ședința de judecată nu a fost audiat nici un martor a acuzării, inclus în lista probelor, care ar confirma versiunea acuzării.

A evidențiat că, în urma cercetării tuturor probelor în instanța de judecată nu s-a constatat intenția lui Guminiuc Artur la comiterea faptei imputate.

Potrivit art.8 alin.(3) Cod procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

Consideră că instanța de fond urma în temeiul art.390 alin.(l) pct.3) Cod procedură penală să emită sentința de achitare din motivul că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2019, apelul declarat de avocatul Bodnariuc Aleandr în numele inculpatului a fost respins, ca nefondat, iar apelul declarat de procuror a fost admis, casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei și în această parte pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Guminiuc Artur, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.362¹ alin.(2) lit. b), c) Cod penal, a-i stabili o pedeapsă sub formă de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activități de plasare în câmpul muncii peste hotare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit prevederilor art.84 alin.(4) Cod penal, pentru concurs de sentințe, prin cumulul parțial cu pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Râșcani mun. Chișinău din 19.06.2015, prin care Guminiuc Artur a fost condamnat în baza art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal, a-i stabili definitiv 6 ani, închisoare, cu ispășirea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activități de plasare în câmpul muncii peste hotare pe un termen de 2 ani.

Conform dispozițiilor art.85 Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință a adăuga parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite lui Guminiuc Artur prin sentința Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 16.11.2012, și a-i stabili definitiv 6 ani, 6 luni închisoare, cu ispășirea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația

mijloacelor bănești pe un termen de 3 (trei) ani, cu privarea de dreptul de a exercita activității de plasare în câmpul muncii peste hotare pe un termen de 2 (doi) ani.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, în urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor apelanților, a ajuns la concluzia că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului Guminiuc Artur, în comiterea faptelor incriminate, astfel că la acest capitol se rețin drept declarative argumentele atât ale inculpatului, cât și ale apărătorului acestuia cu referire la faptul că învinuirea este formală și nu este confirmată prin probe.

Relevă că, în rezultatul audierii opiniilor participanților la proces și cercetării suplimentare a probelor administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt, acțiunile inculpatului Guminiuc Artur, just încadrându-le în dispoziția art.362¹ alin.(2) lit. b), c) Cod penal.

Instanța de apel a reiterat prevederile art.art.100 alin.(4), 101 alin.(1), (2), (3) și (4) Cod de procedură penală și a accentuat că, analizând declarațiile martorilor consideră că acestea sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului, care coroborează cu probele materiale scrise, cercetate în ședința de judecată. În acest context nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Totodată, instanța de apel a enunțat că declarațiile inculpatului Guminiuc Artur privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale incriminate se combate prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile martorilor și probele scrise, cercetate în ședința de judecată. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii.

Instanța de apel a menționat că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțelege acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea). În acest sens, instanța de apel a constatat că, prima instanță, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, succesorul părții vătămate, martorii, a cercetat materialele administrate de organul de urmărire penală, pe care le-a apreciat în mod obiectiv, ce au format convingerea instanței că vinovăția

inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită integral.

Cu referire la argumentul invocat de avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului Guminiuc Artur, precum că „ instanța de fond nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de apărare sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței", instanța de apel a constatat că acestea nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de fond, la examinarea cauzei a respectat prevederile legale, totodată pronunțându-se asupra tuturor motivelor relevante, invocate de apărare. Or, motivele neesențiale invocate de avocat în numele inculpatului care au rămas fără argumentare, nu afectează soluția corectă, astfel instanța de apel n-a admis o eroare gravă de fapt în acest aspect.

Apelantul a mai invocat că ”obligația probării organizării migrației ilegale, aparține în exclusivitate acuzării de stat, unicul argument adus de acuzator și susținut de instanță, sunt declarațiile martorilor, declarații care nu au fost confirmate prin alte mijloace de probă", astfel, cu privire la acest motiv, instanța de apel a menționat că acesta din nou este unul declarativ, deoarece în urma examinării materialelor dosarului și a conținutului sentinței, se constată că declarațiile martorilor sunt confirmate și de cumulul de probe descrise.

În plus, instanța de apel a reținut că infracțiunea prevăzută de art. 362¹ Cod penal, este o infracțiune formală și pentru consumarea infracțiunii în cauză nu contează dacă s-a reușit sau nu intrarea, șederea, tranzitarea ilegală a teritoriului statului sau ieșirea pe acest teritoriu a persoanei care nu este nici cetățean, nici rezident al acestui stat, acest fapt fiind aplicabil și circumstanțelor stabilite în prezenta speță.

Mai mult decât atât, instanța de apel a punctat că instanța de fond a stabilit cu certitudine că prin acțiunile lui Guminiuc Artur, s-au întreprins măsuri reale privind organizarea intrării, tranzitarea și șederea ilegală a cetățenilor Republicii Moldova Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei, pe teritoriul țărilor membre ale spațiului „Schengen" și în special a Italiei, prin obținerea în baza unor declarații și documente false a vizei „Schengen" de intrare și ședere pe teritoriul Poloniei, drept țară de tranzit, iar temeiuri de a pune la îndoială aceste constatări nu se identifică de instanța de apel, or probele verificate de instanța de fond au probat prezența tuturor elementelor infracțiunii prevăzute de art.362¹ alin.(2) lit. b), c) Cod penal în acțiunile inculpatului.

Instanța de apel a menționat faptul că, în jurisprudența Curții Europene există standardul „dincolo de orice îndoială rezonabilă" care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă

constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției de o manieră aptă să înlăture dubiu. Astfel, la caz instanța de apel a menționat că, vinovăția inculpatului s-a adeverit dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Privitor pedeapsa aplicată inculpatului Guminiuc Artur, instanța de apel analizând sentința Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 13.07.2018, a conchis că, în cauza dată instanța de fond nu a individualizat pedeapsa potrivit prevederilor art.art.6, 7, 16, 61, 75, 76, 77-78, 84, 85 Cod penal, a ignorat prevederile legale, precum și practica judiciară constantă, cu stabilirea unei pedepse neechitabile.

Astfel, instanța de apel a menționat că prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16.11.2012 Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(4) lit. d) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa de 4 ani și 7 luni închisoare, iar în baza art.90 Cod penal fiindu-i suspendată executarea pedepsei, cu stabilirea unui termen de probă de 2 ani. Infracțiunea pentru care Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat prin sentința contestată a fost comisă în perioada septembrie-noiembrie 2013, adică în perioada termenului de probă stabilit prin sentința judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 16.11.2012.

În pofida situației de fapt, când este evident că infracțiunea pentru care a fost condamnat Guminiuc Artur prin sentința judecătoriei Chișinău sediul Centru din 13.07.2018 a fost comisă în termenul de probă stabilit prin sentința judecătoriei Rîșcani din 16.11.2012, instanța eronat a apreciat că sentința judecătoriei Rîșcani din 16.11.2012 a fost executată și nu este necesar de aplicat pedeapsa prin cumul de sentințe.

În afară de aceasta, aplicând pedeapsa, instanța a reținut că „prin sentința judecătoriei Strășeni din 12.05.2016, instanța de judecată s-a expus referitor la ispășirea pedepsei stabilită lui Guminiuc Artur prin sentința judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015”, de aceea nu a aplicat pedeapsa pentru cumulul de infracțiuni conform prevederilor art.84 alin.(1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a remarcat că, prin sentința judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015, Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă de 4 ani închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

Prin sentința judecătoriei Strășeni din 12.05.2016, instanța de judecată la recunoscut vinovat pe Guminiuc Artur de comiterea infracțiunii prevăzute de art.362 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, fiindu-i numită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 450 unități convenționale, ce constituie suma de 9 000 lei.

Totodată, instanța a dispus ca pentru concurs de infracțiuni pedeapsa stabilită prin sentința judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015 să fie executată de sine stătător.

Respectiv, pedeapsa stabilită prin sentința judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015 nu a fost absorbită sau cumulată cu altă pedeapsă, ci a rămas să existe și să fie executată de sine stătător.

Instanța de apel a subliniat că, la pronunțarea sentinței contestate, instanța trebuia să țină cont că mai există o pedeapsă neexecutată aplicată pentru comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză.

Această speță este reglementată de prevederile art.84 alin.(4) Cod penal, care stipulează că potrivit prevederilor alin.(1)-(3) se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.

Prin urmare, la aplicarea pedepsei lui Guminiuc Artur, instanța de apel a ținut cont de prevederile art.art.7, 61, 75, 76-78, 84, 85 Cod penal, de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor mai puțin grave conform art.16 Cod penal, pericolul social, consecințele produse prin infracțiune, de persoana inculpatului care anterior a fost judecat: prin Sentința Judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 16.11.2012 în baza art.217¹ alin.(4) lit. d) Cod penal, pedeapsă 4 ani și 7 luni închisoare cu suspendarea executării pedepsei în baza art.90 Cod penal, pe un termen de probă de 2 ani; prin Sentința Judecătoreiei Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015 în baza art.190 alin.(2) lit. c) Cod penal, pedeapsă 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, cu suspendarea executării pedepsei în baza art.90 Cod penal, pe un termen de probă de 5 ani, de comportamentul inculpatului până și după comiterea infracțiunii, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de circumstanțele cauzei legate de scopul și motivele faptei.

Instanța de apel a relevat că, Guminiuc Artur a comis mai multe infracțiuni, astfel fiind dovedit că inculpatul nu a conștientizat pe deplin faptele comise de el, comportamentul inculpatului după pronunțarea sentințelor enumerate demonstrând elocvent incorectitudinea aplicării pedepsei neprivative de libertate.

În contextul celor expuse, instanța de apel a considerat că scopul legii penale în speță dată poate fi atins doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, care ar atinge scopul de reeducare a inculpatului, dar și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, motiv pentru care a admis apelul procurorului, doar în partea stabilirii pedepsei și a pronunțat în acest

sens o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

La fel, instanța de apel a opinat ca fiind oportun și întemeiat - aplicarea inculpatului a unei pedepse reale cu închisoare în vederea corectării și reeducării, or anume această pedeapsă ar duce la contracararea pe viitor de săvârșire a unor astfel de infracțiuni, ca de altfel și ar stopa folosirea teritoriului Republicii Moldova ca stat intermediator pentru migrația ilegală în spațiul Uniunii Europene.

5. Avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare sau încetare a procesului penal în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere penală.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, prin sentința judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 19.06.2015, Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit. c) din Codul penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă de 4 ani închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita activități legate de circulația mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani.

A notat că, în cadrul examinării acestei cauze penale, instanța prin hotărâre irevocabilă a constatat că sentința judecătorei Rîșcani din 16.11.2012 prin care Guminiuc Artur a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.217¹ alin.(4) lit. d) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa de 4 ani și 7 luni închisoare, iar în baza art.90 Cod penal fiindu-i suspendată executarea pedepsei, cu stabilirea unui termen de probă de 2 ani - a fost executată.

Astfel, opinează că concluziile instanței de apel în prezenta cauza nu sunt bazate pe materialele cauzei penale și sunt eronate.

A subliniat că, potrivit prevederilor art.60 Cod Penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 5 ani de la săvârșirea unei infracțiuni mai puțin grave. Infracțiunea care se incriminează lui Guminiuc Artur face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave. Totodată, presupusa infracțiunea ce se impută lui Guminiuc Artur s-a consumat în luna noiembrie 2013, decizia instanței de apel a fost pronunțată la 02 aprilie 2019. Astfel, a evidențiat că la momentul adoptării Deciziei de către Curtea de Apel Chișinău, la data de 02.04.2019 - a expirat termenul de tragere la răspundere penală, și în cel mai rău caz cauza penală urma a fi încetată.

De asemenea, a enunțat că martorii acuzării nu au fost audiați nici în instanța de fond, nici în instanța de apel. Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, limitându-se la simpla recunoaștere ca fiind corectă soluția instanței de fond, copiind sentința instanței de fond, ceea ce este inadmisibil.

A notat că, pe fila nr.16 a deciziei instanței de apel, instanța a menționat

următoarele: „Totodată, Colegiul penal mai menționează că avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului Guminiuc Artur nu indică concret care probe a apărării nu au fost luate în considerare de instanța de apel la adoptarea soluției, invocând astfel acest motiv într-o formă declarativă și astfel acesta nu poate fi acceptat de Colegiul penal". Astfel, din aceasta sintagma concluzionează, că Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău, se expune parcă cauza ar fi examinată în ordinea de recurs la Curtea Supremă de Justiție, ceea ce arată la modificarea altei Decizii, pe alt caz, remis la rejudecare în instanța de apel, fără a pătrunde în esența problemei de drept invocate în cererea de apel.

5.1. Asupra recursului declarat de către avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului, a depus referință procurorul, care s-a pronunțat pentru admisibilitatea în principiu a acestuia.

Procurorul a reiterat prevederile art.60 alin.(1), (2) Cod penal și a notat că, fapta pentru care a fost recunoscut culpabil și condamnat inculpatul Gumeniuc Artur a fost comisă în perioada lunilor septembrie - noiembrie 2013, iar hotărârea definitivă a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 02 aprilie 2019, adică după expirarea termenului de prescripție stabilit în acest caz.

Consideră că, instanța de apel și-a pronunțat soluția pe cauza enunțată înafara termenului prescris de art.60 alin.(1) lit. b) Cod penal, fără a se expune în acest sens, fapt considerat de acuzare ca fiind inadmisibil.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul urmează a fi admis conform prevederilor art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit practicii cu privire la judecarea cauzelor penale în ordine de apel și conform art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma

cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală. În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare, dacă eroarea constatată nu poate fi corectată de instanța de recurs.

În acest sens, relevante cauzei sunt și liniile directorii trasate de Curtea Europeană privind aplicabilitatea art.6 din Convenție, care garantează dreptul fiecărei persoane la un proces echitabil, unde s-a specificat că orice instanță este obligată să-și motiveze hotărârea adoptată, or, aceasta face parte din setul de garanții stabilite de CtEDO pentru existența unui proces echitabil. De altfel, potrivit jurisprudenței Curții, în cazurile aplicării art.6 al Convenției, s-a statuat că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal. (Suominen c. Finlandei (2003) §37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85).

Din cererea de recurs declarată, se constată că criticele recurentului, în esență, se referă la faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, prin aceasta fiind încălcată obligația instanței de motivare a hotărârii judecătorești, care face parte din setul de garanții subsecvente procesului echitabil.

Verificând și analizând decizia instanței de apel, raportată la criticele recurentului, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel la adoptarea soluției, nu a respectat întocmai prevederile legale, ignorând exigențele legii procesual-penale în partea motivării hotărârii.

Așadar, Colegiul penal lărgit consideră că criticele invocate de titularul cererii de recurs sunt întemeiate și în contextul ce urmează va puncta raționamentele care au stat la baza acestei soluții.

Potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, chiar dacă dispozițiile art.6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale impun instanțelor naționale să-și motiveze deciziile (a se vedea în acest sens cauza Boldea vs. România), această obligație nu presupune existența unor răspunsuri detaliate la fiecare problemă ridicată, fiind suficient să fie examinate în mod real problemele esențiale care au fost supuse spre judecată instanței, iar în considerentele hotărârii trebuie să se regăsească argumentele care au stat la baza pronunțării acesteia.

Curtea Europeană a consemnat în repetate rânduri că, la judecarea cauzei de

către instanța de apel și la adoptarea deciziei, aceasta nu se poate limita la preluarea totală sau parțială a motivării formulate de instanța de fond, ci trebuie să analizeze din nou cauza, în fapt și în drept, și să răspundă argumentat la criticile și mijloacele de apărare invocate de părți, or, doar astfel se demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul examinării acestei cauze penale.

Cu toate acestea, verificând decizia, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu a analizat punctual criticile invocate de avocat, ci s-a limitat doar la expunerea unor fraze generale preluate din sentință privind vinovăția inculpatului Guminiuc Artur de comiterea infracțiunii prevăzute de art.362¹ alin.(2) lit. b), c) Cod penal.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit reiterează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat și vizavi de problemele ce le ridică aceștia. Prin alte cuvinte, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, în decizia adoptată trebuia să expună concluzia generală pe marginea apelului, precum și temeiurile de fapt și de drept care au dus pe de o parte la admiterea criticilor invocate de procuror și pe de altă parte la respingerea argumentelor expuse de apărare, prin formularea de răspunsuri la raționamentele apelanților, analizând probele și indicând expres care sunt motivele respingerii și aprecierii critice a unora și admiterea altora.

Instanța de recurs apreciază ca fiind nejustificată constatarea instanței de apel întru menținerea soluției de condamnare a instanței de fond, precum că „... instanța de fond a stabilit cu certitudine că prin acțiunile lui Guminiuc Artur, s-au întreprins măsuri reale privind organizarea intrării, tranzitarea și șederea ilegală a cetățenilor Republicii Moldova Mihalachi Mihail și Nebunu Andrei, pe teritoriul țărilor membre ale spațiului „Schengen” ... ,or probele verificate de instanța de fond au probat prezența tuturor elementelor infracțiunii prevăzute de art.362¹ alin.(2) lit. b), c) Cod penal în acțiunile inculpatului.”.

În conformitate cu prevederile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective, iar potrivit art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Având la bază raționamentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că

instanța de apel la examinarea cauzei nu a cercetat probele prezentate de către partea acuzării sub toate aspectele, nu le-a verificat și analizat prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora și nu și-a motivat soluția adoptată, de asemenea instanța de apel nu a făcut o analiză minuțioasă a chestiunilor de fapt criticate de apărare și astfel nu a soluționat fondul apelului declarat.

Mai mult, în contextul dat, Colegiul penal lărgit mai specifică că, pentru corectitudinea judecării prezentei cauze este important de a analiza minuțios toate probele acumulate în dosar, întrucât aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, iar justa apreciere contribuie la elucidarea adevărului și la echitatea procedurii desfășurate pentru toate părțile la proces, or în decizia instanței de apel lipsește cu desăvârșire analiza și aprecierea probelor, iar motivarea instanței de apel că *„Totodată, Colegiul penal lărgit mai menționează că avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului Guminiuc Artur nu indică concret care probe a apărării nu au fost luate în considerare de instanța de apel la adoptarea soluției, invocând astfel acest motiv într-o formă declarativă și astfel acesta nu poate fi acceptat de Colegiul penal.”*, este una generală și superficială, inacceptabilă pentru instanța de apel.

În contextul celor expuse, se evidențiază că instanța de apel a admis încălcarea art.6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”. În particular, instanța de apel nu a respins argumentat toate alegațiile avocatului invocate în cererea de apel și nu a formulat o motivare corespunzătoare vizavi de chestiunile care au importanță decisivă în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Pe de altă parte, Colegiul penal apreciază drept neîntemeiat argumentele părții apărării precum că, instanța de apel urma să înceteze procesul penal pe motivul intervenirii termenului de prescripție.

Prin urmare, Colegiul lărgit statuează că, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei în instanța de apel pentru rejudecare în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art.436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate și examinate în instanța de fond, să le dea o apreciere cuvenită cu argumentarea

admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art.417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Bodnariuc Alexandr în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui Guminiuc Artur Xxx, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2019 și dispune rejudecarea cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Guminiuc Artur Xxx urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința acestuia nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la 05 martie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Nadejda Toma

Elena Cobzac

Victor Boico